

La brillantor i la lluminositat

Des de principis del segle XX, els astrònoms distingeixen entre la brillantor i la lluminositat de les estrelles. La brillantor és la quantitat d'energia de llum per metre quadrat i per segon que rebem a la Terra des de l'estrella. És a dir, la brillantor depèn de la nostra posició respecte a l'estrella. La lluminositat, en canvi, és l'energia per segon que irradia l'estrella, sense referència a com es veu des del nostre petit planeta. Primer H.S. Leavitt va calcular, a partir de les anomenades Cefeides, la brillantor (a partir de la duració d'una pulsació completa, 1908). Posteriorment, E. Hertzsprung (1913) i H. Shapley (1918) van aconseguir traduir els valors de la brillantor de Leavitt en termes de lluminositat. Si es coneixen la brillantor i la lluminositat es poden calcular les distàncies interestel·lars.

Doncs bé, metafòricament podríem dir que mentre que la *lluminositat* de Catalunya resisteix bé la comparació amb altres realitats semblants en població, riquesa i personalitat col·lectiva, la seva *brillantor* internacional, és a dir, tal com el país és percebut en els escenaris europeus i mundials, és encara molt escassa. Això representa un perill en un món creixentment competitiu i globalitzat. Una escassa *brillantor*, si no es corregeix, pot acabar difuminant la *lluminositat* del país (que amb la crisi està minvant).

Després del fracàs de les reformes de l'Estatut i del finançament, el govern de la Generalitat ha decidit apostar per un model, basat en una Hisenda pròpia, que garanteixi els recursos econòmics actualment drenats pel greu espoli fiscal que ve suportant el país en les darreres dècades. Però la situació resulta paradoxal: les dues parts semblen convençudes que no hi ha possibilitat d'arribar a un acord. És pro-

FERRAN REQUEJO

CATEDRÀTIC CIÈNCIA POLÍTICA UPF

bable que en el pròxim curs polític no es produeixi cap "pacte fiscal" que representi un canvi de model, proper al concert econòmic. El fet és que el 2013 ja no es podran mantenir les ambigüitats del moment actual. Tanmateix, crec convenient que la iniciativa del Govern rebi el suport dels partits catalanistes (PSC, què estàs fent?) i de la societat civil, al mateix temps que tothom es prepara per a l'etapa posterior al de la manca d'acord.

La internacionalització del conflicte resulta bàsica per bastir les aliances i estratègies que es necessitaran en un futur bastant proper. Augmentar la *brillantor* de la percepció que tenen de Catalunya actors i institucions europees i internacionals és una condició necessària per garantir l'augment de la *lluminositat* futura del país. I per fer-ho resulta imprescindible un lideratge sòlid, fiable i integrador, però contundent i inequívoc sobre els objectius col·lectius del país. En aquest sentit és lloable l'activitat internacional del president Mas.

Cal un lideratge contundent i inequívoc sobre els objectius del país. L'activitat internacional del president Mas és lloable, però hi ha molt per fer

Però això no és suficient. En aquest àmbit hi ha molt per fer.

La confiança en una reforma de l'Estat s'ha tornat irracional. L'estat espanyol és refractari al seu pluralisme intern i segueix sent, jurídicament, políticament i econòmicament hostil al país: reconeixement nacional, esfera internacional, infraestructures, multilingüisme, invasions competencials, laminació d'un autogovern escàs i de baixa qualitat, etc., des d'unes institucions –monarquia, govern central, poder judicial, Defensor del Poble, etc.– arrogantment ridícules i grotesques.

Cal que Catalunya es constitueixi com un actor diferenciat en l'actual context de globalització econòmica, política i tecnològica. La grandària i els recursos que genera són òptims per ser un país competitiu dins de l'escena mundial. En poc temps es convertiria en un referent dins dels estats de benestar de la política comparada. També ho seria en els àmbits de la solidaritat internacional i de la protecció de les minories. Amb una Catalunya independent el món també milloraria.

Quan el pacte fiscal desaparegui de l'agenda política, l'independentisme tornarà a créixer. Probablement la Generalitat convocarà eleccions. CiU, o com a mínim CDC, haurà de mostrar un perfil més sobiranista, assumint més riscos. Posteriorment caldrà prendre decisions que xocaran amb una legalitat constitucional que està hipotecant el futur de totes les generacions de catalans, incloses les que encara han de néixer.

En poc temps ens jugarem molt futur. La independència ja no és una qüestió d'emotivitats sentimentals, sinó de racionalitat econòmica i de raonabilitat política i moral. Aquest ja no és un tema de mer pragmatisme, sinó de justícia col·lectiva internacional.